

Нагорна Катерина Григорівна
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Сьогодні майже кожний патріот своєї країни мріє жити в чесній, вільній, незалежній та справедливій, а найголовніше в європейській державі. Одним з найважливіших показників забезпечення цивілізованості суспільства є забезпечення прав і свобод людини і громадянина. У контексті цього, актуальним є висловлювання «людина повинна отримувати від своєї держави повноцінний захист не лише, формально у законі, але й відчутти це на практиці». Так, проведення реформ, зокрема правоохоронних органів сприяє всезагальному розвитку людських прав і свобод.

Поняття «правоохоронних органів», має законодавче закріплення в Конституції України, а саме у ч. 3 ст. 17, де відповідні завдання для забезпечення державного захисту і державної безпеки українського державного кордону покладає свої повноваження на певні військові формування та переважно охоронні органи державної діяльності яка передбачена законом [1, с. 34].

В ході реформування концепцій першочергових заходів структури Міністерства внутрішніх справ, що була схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22.10.2014 р. №1118-р, авторитет органів влади у секторі протидії зі злочинністю залежить не тільки від показників щодо розкриття кримінальних злочинів, а й певним чином залежить від довіри населення до органів поліції, які повинні захищати права і свободи, інтереси свого суспільства, також від них вимагається населенням додержання фундаментального принципу верховенства права. Саме діяльність поліції та інших правоохоронних органів повинна бути спрямована на підтримку суспільства [2, с. 34]. Можемо пояснити це тим, що мова йде не тільки про першочергове реформування органів Міністерства внутрішніх справ України, а про більш ширші структурні підрозділи правоохоронних органів України, які разом із зазначеними засадами, а саме нормативно-правовими, та іншими різними видами даного забезпечення утворюють дану правоохоронну систему нашої держави.

На думку П. Хамули, питання, що стосується вдосконалення оптимізації діяльності Міністерства внутрішніх справ є одним із головних у Концепції заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ та Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України [4, с. 235].

Вдосконалення системи управління діяльності Міністерства внутрішніх справ України, бере до уваги пошук внутрішніх резервів, також визначення усіх особливостей щодо розвитку служб і відповідних підрозділів лише тих органів діяльність яких координується тільки Міністерством внутрішніх справ України, особливості організації роботи у селищах та у містах [5, с. 28].

Щодо законопроекту № 7275, то перед початком самих голосувань В. Гройсман, попросив у народних депутатів про підтримку. Відповідно до цього, народні депутати переважною більшістю голосів підтримали даний законопроект, який має на меті захист підприємців від певного тиску силовиків [3, с. 23].

Голова комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності А. Кожем'якін пояснив, що цей законопроект дозволить більш ефективно захистити права підприємців від тиску силовиків.

Перше і важливе рішення, яке передбачено цим документом, це дозвіл на фото- та відео- фіксацію стороною захисту обшуків, які відбуваються. Більше того, їх відео- фіксація стає обов'язковою, – зазначив А. Кожем'якін.

На думку Д. Бородін, правоохоронна система – це багаторівнева соціальна система, яку складають правові засоби, методи та гарантії, що забезпечують охорону суспільних відносин від неправних посягань, та державні органи, які виконують правоохоронні функції. Вона має наступні властивості: цілісність, структурність, взаємозалежність системи і середовища, ієрархічність [6, с. 47].

Багато закордонних експертів давно відмічали низький рівень реформування Національної поліції України. Ті визначні питання, які впроваджувалися і певним чином застосовувалися в більшості країн Європи протягом десятиліть, в нашій державі було впроваджено за два роки. На сьогодні реформування поліції визначається, як одна з прогресивних та успішних реформ, що впроваджуються у нашій державі. Органи поліції на даний час змінився з карного органу на службу, яка допомагає і

захищає населення. Зміни, що відбулися значно збільшили рівень довіри населення.

Отже, щодо пріоритетних напрямків політики держави МВС України у сфері реформування правоохоронних органів, то мають бути підвищені вимоги щодо професіоналізму кадрів органів поліції; удосконалення системи управління та оптимізація діяльності; адекватне реагування на нові виклики та загрози. Напрями державної політики МВС України у правоохоронній сфері мають стосуватися інституційних змін у системі, як апарату МВС України, так і інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується МВС України.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР / *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ: <https://www.npu.gov.ua/uk/publish/article/1221414>.
3. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо забезпечення дотримання прав учасників кримінального провадження та інших осіб правоохоронними органами під час здійснення досудового розслідування: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62853.
4. Хамула П.І. Правоохоронні органи в системі органів державної влади: дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2015. 235 с.
5. Хамула П. Особливості становлення та розвитку правоохоронних органів на території України: історичний аспект / *Віче*. 2015. № 4. С. 28-31.
6. Бородін Д.І. Правоохоронні органи України: поняття та функції / *Юридичний вісник. Повітряне і космічне право*. 2015. № 2. С. 47-51.

Окунська М.О.

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – к.ю.н., доцент **Талдикін О.В.**

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ЗАКОНОДАВЧОЇ НАРОДНОЇ ІНІЦІАТИВИ

Аналізуючи законодавство зарубіжних держав, автор звернула увагу на те, що в конституціях деяких країн, зокрема, Бразилії, Австрії, та деяких інших для позначення народної законодавчої ініціативи використовують поняття «народна ініціатива». У вітчизняному довіднику народна ініціатива визначається як інститут у конституційному праві низки зарубіжних країн; механізм реалізації права законодавчої ініціативи безпосередньо населенням, для чого необхідно зібрати на підтримку законопроекту певну кількість голосів виборців [1, с. 46].

Проблеми права законодавчої народної ініціативи у свої працях висвітлили такі науковці, як К.Ю. Алданова, В.С. Ковальський, Я.О. Берназюк, В.Ф. Нестерович, А.В. Грищенко, І.О. Дідковська, Г.І. Дутка, Є.П. Євграфова, І.В. Лозинська, Т.О. Тополянська, Г.В. Задорожня, І.В. Іванчо, І.П. Козінцев, А.Л. Крутько, Ю.Р. Мірошніченко, О.В. Мурашин, І.М. Овчаренко, І.Є. Словська та ін.

Вперше утвердившись у швейцарському кантоні Вадуц у 1845 р., а на початку ХХ ст. поширившись і в США, народна законодавча ініціатива ані в США, ані у Швейцарії до сьогодні не отримали свого поширення на загально-федеральному рівні [2, с. 120].

При цьому вона не передбачає проведення референдуму щодо відповідного законопроекту. За народною ініціативою допускається розгляд у парламенті як звичайних законопроектів, так і проектів конституційних поправок. Однак в Австрії, Албанії, Іспанії, Італії, Латвії та Польщі за народною ініціативою можуть бути прийняті тільки звичайні закони, а в Молдові – закони про внесення змін до Конституції.

Нині громадська правотворча ініціатива отримала широке визнання в США, Німеччині, Швейцарії, Італії, Іспанії. Даний інститут передбачений також конституціями Польщі, Словенії, Румунії, Латвії та Литви. Тим не менш у низці країн народна правотворча ініціатива не знайшла належного визнання.

Народна ініціатива не застосовується в країнах з англосаксонською правовою системою, зокрема у Великобританії. Це пояснюється сильними традиціями представницької системи [3, с. 98].

У сучасний період право народної законодавчої ініціативи зафіксоване Конституціями Поль-